

Micul pescar!

joi, 27 decembrie 2012

{xtypo_quote} Cele câteva întâmplări pe care le voi în_ira în acest articol al minunatului nostru ziar local ”Hrvatska Gran ica”, reprezintă ascensiunea mea, a ”micului pescar” amator, până la pescarul sportiv de astăzi. {/xtypo_quote}

Era prin anii 1990-1991, aveam frageda vârstă de aproximativ 10-11 ani_ori, copilă_n scut _i crescut pe malul râului Cara_. La acea vârstă eram ferm convins că m-am tras din familie de pescari, necunoscând atunci semnificativă cuvântului ”braconier”. ^tiam de la părinții mei, Dumnezeu să-l ierte, dar _i bunicul _i str bunicul pescuiau _i aduceau în cas mult pe_te, însă prin metode nesportive sau mai puțin sportive _i mai _tiam că în cas se consuma mult pe_te, mai ales vinerea _i în zilele de post. Astfel că, după-amieziile de vară _i în zilele de vacanță, timpul liber îl petreceam exclusiv pe malul râului Cara_, pescuind, la început, cu ajutorul unui băiețel de alun cu aca mai groasă, furat din camera bunicii, cu un ac de gămlie în loc de cârlig _i vreo două piulice _terpelite din fierăstră bunicului, care cinea loc de plumb. Cam așa arăta prima mea undiță artizanală, făcută de mîna mea, iar primii pe_tori victime erau boioteanul, beldica _i abia mai târziu câteva mrean sau clenuc. Însă ace_tia pe_tia prin _i de mine _i fripci de bunica în aceea _i seară erau incomparabil mai gustoși _i mai buni decât orice pe_te din lume din zilele noastre, zile în care îmi amintesc cu nostalgie de mai multe aventuri minunate din frageda-mi copilărie, copilăria micului pescar.

Odată cu trecerea timpului _i a anilor cu mult muncă silnică în gospodărie, prestată la cererea părinților, dar _i cu câteva note bune obținute la matematică _i română, am reușit să-mi conving părinții să-mi cumpere o undiță adevărată, cum au toți pescarii sportivi. Grăție noii mele achiziții am apărut _i primele rezultate notabile _i, cum la toți în cas ne plăcea pe_tele, m-am lăsat _i usturoiul, am fost oarecum recompensat: cu mai mult timp liber _i un buget destul de consistent pentru acea vreme _i pentru vârsta pe care o aveam. Trebuie să recunosc că pe atunci se găsea pe_te din belug în râul Cara_ _i te puteai lăuda cu recorduri la toate speciile existente _i tare mi se pare că, în vremea aceea, malurile râului _i albia acestuia erau mult mai curate ca acum, cu toate că la ora actuală avem firmă de salubritate în comun. În ceea ce privește bogăția râului Cara_, trebuie să menționez că ea se datoră în mare măsură paznicului de vânatoare _i pescuit, domnului Hăcegan Petru. Cele mai frumoase capturi de mreană brumărie _i scoar le-am prins chiar la marginea grădiniței acestuia. Până să ajung să-mi legitimizeze la A.J.V.P.S. îl urmăream în fiecare zi pe domnul Hăcegan până când pleca cu treaba la munca câmpului _i atunci ne adunam toți iubitorii pescuitului la mreană în spatele grădiniței dînsului. Acolo era mama lor, „groapa cu pe_tia”, cum îmi plăcea mie să-o numesc pe vremea aceea. Apoi, cu trecerea timpului, tentăcia devenea tot mai

mare, iar pentru mine pescuitul suprem însemna pescuitul la munte, pe Cheile Caraului, cu musca artificială. Era sau nu era rezervacie acolo, în vremea aceea, nu știu nici acum, însă pot să vă spun că pescarii sportivi care aveau permisele vizate pentru pescuitul la apele de munte puteau pescui nestingherici în Cheile Caraului. Nu știu cât era de legal acest lucru, cert este că acum nici cu autorizatie specială nu ai voie să pescuiești acolo, fiind arie protejată, „Parc Nacional”.

Cum într-o pasiune nu poți niciodată să ajungi la apogeu, am decis că-mi trebuia o schimbare, iar cu timpul am ajuns să cunosc aproape toate lacurile montane din județul nostru până în Hăceg, mai exact până la barajul de acumulare „Gura Apei” din Muncii Retezatului. Această din urmă destinație am descoperit-o întâia oară cu ajutorul doctorului Popa Adrian la fel cum și doza de adrenalină necesară pescuitului pe Clisura Dunării mi-a fost injectată tot de domnul doctor, căruia îi mulțumesc și cu această ocazie. Dunărea este cu totul altceva, un altfel de pescuit. Aici, pe malul acestui minunat fluviu, trăiești și pescuiești tot timpul cu speranța marii capturi. De exemplu, după un albu prins și adus la mal de aproximativ 3.4 kg, tot mai sperii la unul capital.

Cu timpul am ajuns să pescuiesc și în alte țări, în Austria bunăoară. Trebuie să menționez că acolo este o lume cu totul și cu totul diferită, mai ales în ceea ce privește pescuitul salmonidelor. În țara lui Mozart și a celebrelor compozitori clasici am pescuit și legal și mai puțin legal, și cu taxă pe unele lacuri și fără taxă, însă ce mă surprinsă și marcat cel mai mult este dimensiunea la care pot ajunge unii pești și „salma trutto fario” sau, popular, pești de munte. Așa cum am relatat și în numerele anterioare ale prestigiosului ziar local „Hrvatska Granica”, am avut parte de capturi impresionante, capturi ce le putem doar visa la noi în țară, însă cum speranța moare ultima tot așa sper că în viitorul apropiat să avem și noi parte de o gestiune a apelor și a râurilor piscicole precum în majoritatea țărilor din U.E.

După aproape trei decenii de pescuit sportiv, pot să mă declar un pescar aproape împlinit. Zic „aproape”, pentru că pasiunea nu cunoaște limite, iar gândul îmi stă tot timpul la marea captură. Cine știe, poate că în viitorul apropiat un pescuit la Lostric „HUCHO-HUCHO” îmi va aduce acea clipă de fericire la care visează toți pescarii. Actualmente lucrez în Austria, iar în apropierea pescării ai salmonidelor știu că în râul Mur există cea mai mare populație de lostrici din Europa. Am pescuit deja în acel râu împreună cu amicul meu Zoran D. și am avut parte de câteva capturi de pești curcubeu inimaginaabile. Totuși...

Petru
Miloș

